

Albă ca zăpada zboară la New York

Nu numai oamenii mari, ci chiar și cei mai mici știu că toate basmele încep cu „a fost odată“. Ba, uneori, se întâmplă ca ele să porceadă cu „ce-ar fi dacă...“, „ar fi putut să...“, „va fi cândva...“ și alte asemenea bazaconii. Nu cred că asta are vreo importanță. Basmul pe care vreau să vi-l povestesc eu însumi – și vă rog să mă credeți că este un basm – nu are un astfel de început...

La pagina opt a cărții sale, un personaj numit Superman se plictisea de moarte. Ședea înfodolit în faldurile pelerinutei și din când în când bățâia din picioare, privind cu părere de rău spre vârfurile cam scâlciate ale botinelor atomice. Ceva mai încolo, începând cu pagina cincisprezece, se aliniau sumedenie de aventuri, care mai de care mai ispititoare. Dar ce-are a face? El era osândit să moțâie aici, tresărind din

când în când, cu speranța că vreun cititor se va opri în dreptul raftului, deschizând cartea măcar pentru a o răsfoi. Însă zilele treceau una după alta, toate la fel, cenușii, de statură potrivită, călduțe. Între ele se petreceau și nopțile nesărate, multe din ele de nesomn. Și nu venea nimeni...

Așa se scurseseră anii. Anii, după cum bine știți, aduc cu ei vrute și nevrute. Peste oamenii de rând aștern umbre, amintiri și frunze. Aduc în geamantane galbene basmele, cărțile școlii, mingea de fotbal, praștia, colecțiile de capace, nasturi, soldați de plumb. Iar mai încolo, nevasta, tutunul, serviciul. Într-un târziu – ochelari, mustăți albe și din nou basme.

Dar lui, lui îi spuneau Superman! Cei din cărți rămân veșnic tineri, câtă vreme degetele noastre întorc o filă după alta. Ei străbat distanțele, nemărginiri între două fluturări de geană, mută munții din loc, opresc sau eliberează furtunile. Mai tot timpul urmăresc tâlhari înrăiți, își petrec vacanțele pe la poli ori scapă niște domnișoare din ghearele cuiva. Așa i-am regăsit tineri pe mușchetari și pe pirați, așa au rămas neatinși Old Shatterhand, Cireșarii, Cavalerul Pardaillan, iar legendarul Ulise abia dacă a încărunțit puțin. Greu de tot, poate deloc, o să îmbătrânească ochelaristul de Harry Potter (unde mai pui că ăsta se poate ajuta și cu niște vrăji).

La pagina opt a cărții, cu șase rânduri deasupra sărmanului Superman, se afla o oglindă. Imaginația scriitorului o așezase acolo. El se ridică pe vârfuri și la lumina câtorva stele își aruncă o privire în luciul ei. Iată ce văzu:

Pe la coate și în dreptul genunchilor, costumul de pomină al supereroului, nerăzbit nici de apă, nici de foc și de care glonțul fugea înciudat, începuse să se tocească. Iar într-un anumit loc, urzeala își cerea peticele.

Unde să se fi rătăcit minunăția de freză, străjuind odinioară deasupra privirilor de oțel? Privirea se mai împlânzi-se parcă, iar freza... Mai departe: materialul făcuse crețuri

mărunte și dese pe piept, dar se lăsase supus încercării, cuprinzând un pântec rotunjour. Îndoi brațul, încercând să umfle sub umăr un balonaș de biceps. Rezultatul îi smulse un mic strigăt de surpriză. Scoase limba către caricatura din oglindă și reveni la locul lui. Avea încă multă noapte înainte, însă îi devenise clar că trebuie să se petreacă ceva...

Să nu ne mirăm pentru cele ce-au urmat. Vine o clipă în viața fiecăruia când nevoia de a fugi crește ca nevoia de aer sau de dragoste. Și dacă n-ai de unde ori încotro s-o ștergi, îi îndemni pe alții s-o facă.

Așadar, prietenul nostru Superman fugi în aceeași noapte. Prin rafturile bibliotecii hoinărea un vânt subțire, stârnind colb. În lumina palidă a lunii, colțurile literelor de aur, încă vii pe coperti, sticleau uneori – tot atâtea steluțe ce aveau să-i lumineze calea. El împinse coperta uzată, dădu la o parte paginile de la unu la opt, ca pe un așternut prea multă vreme încălzit, și plecă.

Nu mai fusese niciodată afară. Nu mai ieșise niciodată din lumea sa. „Afară“ se năpusti, năucindu-l prin nemărginire. Mai apucă să vadă un colț de întuneric apăsător și se repezi glonț sub cea mai apropiată copertă. Pășise cu stângul.

Noroc că avusese o altă carte la îndemână. Dar lucrurile nu încetară să meargă prost. În primul rând, se rostogoli în spinarea cuiva. Celălalt scoase un țipăt de spaimă și-o luă la fugă, împiedicându-se. În al doilea rând, își simți fața și palmele scufundându-se în ceva umed, groaznic de rece. „Zăpadă!“ gândi, strănutând strașnic. În California nu se producea așa ceva, își amintea termenul doar din povestirile vechi de pe Krypton, planeta sa natală. În clipa următoare, gerul îl pătrunse până la oase.

Strănută din nou, ridicându-se, și privi uimit în jur. În strălucirea zăpezii desluși copaci, nenumărați copaci, apoi,

chiar în fața lui, chipul gingaș al unei fete de șaisprezece, șaptesprezece ani. Părea frumoasă și deloc speriată.

— Mulțumescu-ți, bunule străin, spuse ea, făcând să răsunе glasul unui clopoțel ascuns în spatele buzelor. Bunul Dumnezeu ți-a călăuzit pașii până aici.

— Pentru puțin, miss, îngăimă Superman, venindu-și încet în fire. E frig. Dar cine era ăla care a fugit?

— Vânătorul, îi răspunse fata. Aista-i mantia lui. Acoperă-te, să nu capeți fierbințeală. Mama l-a tocmit să-mi ia viața.

— Mama? se înecă el speriat. Păi... Mama cui?

— Ea nu e mama mea adevărată și fără de voie am supărat-o poate. E o femeie foarte frumoasă, încheie visătoare copila.

— Dar cum...

— Să fugim, spuse ea luându-l de mână. Să ne pierdem în inima codrului, ca mânia ei să nu ne ajungă.

— Să fugim? se miră Superman.

Cât putea cuprinde cu privirea, nu deslușea decât copaci și zăpadă neatinsă. Se cutremură.

— N-or fi și lupi pe-aici? O să te duc înapoi acasă și-o să vorbesc eu însumi cu mama ta. Ori cu autoritatea tutelară. Sunt sigur că-i o neînțelegere la mijloc.

— Să nu faci asta! țipă fata. Ea este foarte rea, foarte rea. Când cineva o supără...

— Dar eu sunt puternic, zise Superman. Nu mă tem de nimic. Din California până pe țărmurile negre ale Atlanticului, toți cei ce au de ascuns ceva îmi știu de frică. Și când părăsesc în zbor oglinda lacului Michigan, pentru a da o raită pe frontiera mexicană, aud strigătele de bucurie ale oamenilor cinstiți. Pot sfărâma stânca, pot opri luna pe cer, dacă vreau. În fiecare dimineață mă încălzesc prinzând din zbor câteva duzini de gloanțe. Oricum, am putea anunța poliția.

— Graiul tău e mângâietor și ciudat, suspină fata. Atlanticul ăsta cred că e o țară nemaivăzut de frumoasă. Dar ascultă-mă! Acolo unde calcă ea, mama mea vitregă, rămâne în aer ceva rău, un blestem care aduce nenorocirile. Iar nefericitul pe care îl privește atunci când își iese din fire cade la pat și se stinge cu zile.

— Ce tot spui, copilă? făcu Superman. Asta n-are nicio legătură cu medicina modernă.

— Cântecul ei alungă judecata întunecând mințile. Cuvântul îi este o înțepătură veninoasă... Cum ai putea s-o înfrunți, câtă vreme toate viețuitoarele și firile împărăției se află în puterea ei? Cum ai putea să i te împotrivești? Ce vrăji știi să faci? Să fugim, rogu-te!

Superman tropăi mărunț și își suflă în pumni. Pădurea era rece, cerul departe. Nu bătea vântul, dar aerul îl apăsa greu pe umeri, pe creștet. Nu se putea zbura. Nici nu știa dacă ar mai fi în stare s-o facă. Zborurile lui începeau cu pagina douăzeci și unu a cărții, iar el lăncezise ani în șir la pagina opt.

— Fie cum zici, scumpo, oftă. Să căutăm o ieșire din pădurea asta. Și-o casă. Și mai ales un foc.

Îi luă mâna într-a lui. În aceeași clipă, jumătate din puterea gerului se spulberă. Zăpada porni să scârțâie sub pașii lor.

— Ce să fie asta? o întrebă în cele din urmă, prefăcându-și glasul.

Cât urcaseră treptele, cercetase nedumerit croiala veșmintelor ei, cutele pline de șoapte ale rochiei, dantelăria, pletele de antracit tors. Nimic prefăcut. Îi cercetase și ea ridurile, conturul decolorat al „S“-ului de pe piept. Ridicându-se pe vârfuri, îi venea cam până la umăr.

Camera – scundă și strâmtă. La perete se înșiruiau paturile, însoțit fiecare de un covoraș, un dulăpior și-o pereche de papuci. Superman le numără în gând. Erau șapte.

— E cineva pe-aici? întrebă.

Copila se așează pe unul din pătuțuri.

— Încă nu s-au întors de la lucru, îi explică ea căscând.
Stai, să vedem dacă ni-i mai amintim!

Își îndoi degetele unul după altul.

— Doctorul... Mutulică... Sfiosul... Glumețul...
Morocănosul... Guturai... Somnorosul...

— Îi cunoști?

— Mama mea adevărată mi-a povestit demult despre ei.
Sunt pitici. Trăiesc în pădure, departe de oameni. Scot din
adâncul pământului aur și pietre prețioase. Nu trebuie să ne
temem de ei.

— Eu nu mă tem de nimeni, spuse Superman. Totuși,
potrivit regulamentelor, am să stau de pază.

Se duse să micșoreze flacăra lămpii, apoi se apropie de
fereastră. Nu mai putea străbate întunericul, ca odinioară,
cu privirea sa specială, însă descoperi zeci de ochi îndărătul
trunchiurilor. Încheieturile începuseră să-l doară al naibii.
„Reumatism?“ Când se întoarse, fata adormise. Se așează pe
podea, în fața ușii, năpădit de gânduri...

Îl treziră geana de lumină și paiul care îi gâdila nărilor.
Sări în picioare, strănutând.

— Tu cine mai ești? îl întrebă pe omulețul din fața lui.

Acela se opri din râs, potrivitându-și scufia. Obrajii lui
erau lucioși și roșii.

— Eu sunt Glumețul, zise. E vremea să pornim la lucru.

— Păi eu... îngăimă Superman intimidat.

Omulețul râse din nou.

— A trebuit să muncim, nu glumă, ca să te mutăm din
dreptul ușii.

— Cred c-ar fi bine să lămurim lucrurile, își veni
Superman în fire.

Între timp, însă, coborâseră. Bruma de curaj se risipi pe loc. Șapte bărbi albe îi pândeau mișcărilor, legănându-se la fiecare gest. Șapte nasuri lustruite își exprimă nemulțumirea. Șapte perechi de ochi îl cântăriră bănuitoare. Se simți rușinos de mare.

— ‘Neața, zise.

Printre scândurile galbene ale ușii curgeau molcom razele soarelui și prea mult aer răcoros.

— Ei, deci am stabilit? O să împingă vagonetul, zise Doctorul.

— Ba o să-l tragă, îi răspunse Morocănosul.

— La urcuș o să-și dea duhul, pufni Guturai.

— Și... și merindele? șopti Sfiosul.

Superman își dresă glasul.

— Dragi prieteni, începu. În primul rând...

— Ar trebui să-i dăm o șubă de-a noastră, urmă Somnorosul.

— Ar trebui să-i dăm *toate* șubele noastre, oftă Glumețul.

— Dacă se-nțepenește în galerie nu mai are loc nimeni să treacă, mârâi Morocănosul.

— Și dacă se-nțepenește, cum îl mai scoatem? se minună Doctorul.

Superman privi neajutorat spre Mutulică. Acela îi scoase limba.

— Uite ce este, spuse, eu mă aflu aici din întâmplare.

— Păi atunci s-o pornim la drum, hotărî Doctorul, fără să-l bage în seamă. Ne-apucă amiaza vorbind.

— E de la sine înțeles, încuviințară celelalte scufii roșii.

— Până vă întoarceți, eu am să văd de bucate, îi mângâie laolaltă o voce din capătul scării.

Superman se răsuci învins. America era plină de fete frumoase și toate oftau visându-l pe el. Dar fusese prea ocupat ca să le dea atenție. Și acum, în lumina dimineții, vedea...

Ea plutea ca un început de ninsoare. Pielea albă ca zăpada, buzele roșii ca sângele, părul negru ca abanosul. Iar în ochi îi fumea un lucru care era și lumină și întuneric în același timp. „Se întâmplă ceva cu mine...” se miră Superman.

Ce să se fi întâmplat? Pentru ce aștepta să o vadă zâmbind, clătinând din cap, oftând, închizând ochii? De unde i se cuibărise în piept această căldură? De ce felul în care ea îndepărta poalele rochiei pentru a pași, sunetul moale al condurilor, foșnetul respirației, toate astea la un loc erau nemai-văzute?

Ce să se fi întâmplat? Nu o mai văzuse, nu o mai văzuse vreodată la lumina zilei. Noaptea ce trecuse abia schimbaseră câteva vorbe. Nu știa nimic despre dânsa. Pielea albă ca zăpada, buzele roșii ca sângele, părul negru ca abanosul...

Toată viața pusese ordine între lucruri așa cum se pricepuse mai bine. Nu ca un om obișnuit, mai întâi pentru că venea dintr-o carte și în cărți oamenii pot face mult mai multe decât în viața adevărată. Și-apoi, cine se măsură cu el? Cine-ar fi putut să zboare, să respire sub apă, să treacă prin foc? Cine-ar fi străbătut cu privirea zidurile clădirilor, munții grei, cine-ar fi auzit pasul lupului de la o sută de kilometri? Cine-ar fi făcut toate astea?

Dar nu cunoscuse adevărata fericire... Nu ascultase iarba crescând, nu se îmbăiașe în țesătura ușoară a lunii, umerii nu-i găzduiseră rândunele. Nu deosebea două parfumuri de floare și, de fapt, unde ar fi putut întâlni flori? În gangurile Brooklynului? În buzunarele Statuiei Libertății?

Nu, lumea lui alerga ca o locomotivă, laolaltă cu toate minunățiile, și el trebuia să alerge odată cu ea, ba uneori s-o lase în urmă. Dimpotrivă, asta de aici, strălucitoare ca un cristal, această lume respira încet, lăsându-l în sfârșit să se odihnească.

— Și să nu îngădui nimănui să intre, încheiară în cor Doctorul, Sfiosul, Guturai, Morocănosul, Glumețul și Somnorosul. Mutulică întări, ștergându-și nasul. Rămâi cu bine, Albă ca zăpada!

„Aha... Albă ca zăpada...” mormăi Superman. „Nu cunosc... Nu cred să ne mai fi întâlnit pe undeva...”

Era un monolit de vreo cinci sute de kilograme, colțuros, umed. Doctorul ridică felinarul. Ceilalți se sprijiniră în târnăcoape. Monolitul ar fi trebuit să se afle oriunde, numai acolo nu. Șinele vagonetelor de mină dispăreau în spatele lui. La un pas mai în dreapta, se căsca un hău mustind de întuneric.

— Nu mai împingem? întrebă Superman.

Cuvintele lui stârniră pârâiașe de nisip pe care piticii le priviră critic. Superman se apropie cocoșat. Creștetul îi era plin de cucuie. Pe urmă se împiedică, rezemându-se cu nasul de perete. „Îndată ce ieșim afară, o șterg. La ce pagină suntem oare?”

— Bolovanul ăsta trebuie împins, hotărî Doctorul.

— Acolo jos, întări Morocănosul.

— Cu o... cu o pârghie, șopti Sfiosul.

Superman cercetă monolitul peste capetele lor. Urcușul se dovedise al naibii de greu. De vreo trei ori se opriseră toți, să-l aștepte. La sfârșit, ar fi dat orice pentru o înghițitură de apă. „S-a dus condiția fizică...”

Piticii se mișcară, agitându-și ciucurii scufiilor.

— Mai bine din partea asta, spuse Guturai.

— Mutulică, dă-te jos, mormăi Somnorosul.

— Nu toți deodată! protestă Doctorul.

Superman își dresе glasul.

— Ascultați! Nu cred că e nevoie.... Ei bine, da, vreau să spun... În sfârșit, am să mișc eu drăcia asta din loc, încheie el încurcat.